

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.852 van 16 november 2000
in de zaak A. 91.773/VII-21.262.**

In zake : de n.v. OCTA,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. MALLIEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Meir 24

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. BERGÉ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Naamsestraat 39, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. OCTA op 12 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 11 maart 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep tegen het besluit van 9 september 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, houdende weigering aan de n.v. CASTROL, rechtsvoorgangster van de verzoekende partij, van de vergunning om een bestaand benzinestation, gelegen te 3390 Tielt-Winge, Diestsesteenweg 34, verder te exploiteren en te veranderen, ongegrond wordt verklaard en het beroepen weigeringsbesluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 september
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
P. MALLIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij,
en van advocaat S. RAEDSCHELDERS die, loco advocaat
J. BERGÉ verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt
dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog
geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie
uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een
uitspraak over die exceptie zich slechts zouden
opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden
voor schorsing vervuld zijn;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert :

"1. De bestreden beslissing die in laatste aanleg werd gewezen heeft tot gevolg dat verzoekster op de dag van vandaag niet meer over een milieuvergunning beschikt.

(...)

Er dreigt derhalve verplichte sluiting van het brandstoffenstation, met het vervolgens moeten saneren van de bodem, overeenkomstig het bodemsaneringsdecreet, art. 44 e.v. Kortom, het niet schorsen van de gelaakte beslissing zal leiden tot het volledig moeten ontmantelen van het brandstoffenstation, zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2. Bij bespreking van het tweede middel, tweede onderdeel, kwam daarenboven te berde dat verzoekster -hic et nunc- geenszins een nieuwe milieuvergunning kan indienen. Slechts bij het schorsen, resp. vernietigen van de gelaakte akte, kan men verhopend op een nieuw redelijk, zorgvuldig besluit dat op zijn minst de hernieuwing van de milieuvergunning toestaat overeenkomstig alle eensluidende adviezen.

(...)

5. Samenvattend kan dus gesteld worden dat het niet-schorsen van de bestreden akte zal leiden tot een bijzonder moeilijk te herstellen ernstig nadeel : het tijdelijk moeten sluiten, ontmantelen en saneren van het brandstoffenstation, dat eventueel toch zou kunnen, na enkele jaren, na het annulatie-contentieux";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota onder meer antwoordt :

"(...)

3.

De verzoekende partij doet alsof het gehele brandstoffenstation ontmanteld zou moeten worden omwille van een saneringsverplichting in het kader van het Bodemsaneringsdecreet.

Uit het bodemattest van OVAM (stuk 11) blijkt nochtans duidelijk dat er weliswaar verontreiniging werd vastgesteld op het perceel, doch dat deze

verontreiniging geen ernstige bedreiging inhoudt en er derhalve niet dient gesaneerd te worden. De verzoekende partij bewijst niet dat zij alsnog verplicht zou zijn om te saneren bij sluiting van het tankstation.

(...)

5.

Tenslotte meent de verwerende partij dat de eventuele sluiting van het kwestieuze tankstation wellicht slechts een louter financieel nadeel heeft voor de verzoekende partij.

De verzoekende partij is immers, naar eigen zeggen, een vennootschap waarin de exploitatie van verschillende brandstofstations werd ingebracht. Het loutere feit dat één van deze stations zou moeten gesloten worden, kan niet tot een faillissement van de verzoekende partij lijden (hetgeen de verzoekende partij overigens ook niet beweert). Daar waar er uiteraard wel een financieel verlies kan zijn, moet opgemerkt worden dat dit financieel verlies niet moeilijk te herstellen is, aangezien de schade vergoed kan worden in het kader van een burgerlijke procedure na een eventueel annulatiearrest.

Het is aan de verzoekende partij om het bewijs te leveren van het door haar ingeroepen nadeel, en dit aan de hand van duidelijke en concrete gegevens en stavingsstukken. De verzoekende partij faalt echter in haar bewijslast, en toont niet aan dat het door haar ingeroepen nadeel verder zou reiken dan een louter financieel nadeel";

2.1.3. Overwegende dat, zelfs indien het juist zou zijn dat het de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden weigering tot het voort exploiteren en veranderen van het betrokken benzinestation is die tot de gevreesde stopzetting van die exploitatie zou leiden, dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit zou blijken dat die "ontmanteling" haar voortbestaan in het gedrang zou kunnen brengen; dat die partij dat trouwens niet eens aanvoert; dat zij zelf ter terechtzitting heeft verklaard een tachtigtal benzinestations uit te baten; dat zij derhalve niet aantoonde dat de gebeurlijke sluiting van één van die stations haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen;

3. Overwegende dat de vaststelling dat aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien november tweeduizend, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A.-M. GOOSSENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

R. STEVENS.